

FEMTE KAPITEL

Nathaniels hjemkomst

Alt omkring hende var hvidt. Massevis af små skyer af vat svømmede omkring hende. Aleera kunne ikke tro sine egne øjne og lukkede øjnene hårdt. Da hun åbnede dem, var det hele der endnu. Var hun havnet i en af de der sukkersøde pigedømme, som nogle piger havde?

Aleera begyndte at gå rundt på hvad der lignede en enorm sky, men hun gik ikke igennem den. De små skyer blev flere og flere, og kom tættere på; en enkelt sky rørte Aleera og svævede i en anden retning. Alt var stille og intet liv var at se.

Et lyn brød stilheden og kom til syne, få metre fra Aleera. Tordenen var overdøvende, så Aleera tog sig til ørerne. Men smerten hamrede inde i dem. Mørke spredte sig fra stedet hvor lynet var slået ned. Den farvede skyerne mørke og snart stod Aleera i en mørk himmel, med lynende susende omkring hende og bragende torden.

Hun begyndte at løbe rundt. Desperat efter en udvej. Et lyn slog ved lige ved siden af hende og hun sprang skrigende væk.

Et glimt af lys.

Aleera kiggede op, netop som noget skinnende forsvandt bag nogle skyer. Hun skyndte sig efter lyskilden, men hun kunne ikke se den virkelige grund til lyset, kun skæret af det, som lyste gennem de tunge skyer. Aleera løb, men lyset havde samme fart som hende, så hun kom ikke nærmere.

Det føltes som om hun løb i en evighed. Omgivelserne var det samme og til tider havde hun det som om, hun løb på stedet. Hun blev forpustet og stoppede op for at få vejret. Hun lænede

den raske hånd mod knæet og pustede ud. Da Aleera kiggede op igen, sprang hende hjerte et par slag over. Lyset var ingen steder at se. Det var forsvundet og nu herskede mørket.

En lyd lød bag Aleera, og brød den stille trancelignende stilhed, mørket havde med sig. Hun vendte sig langsomt om. Klart lys skinnede på hende og først kunne hun ikke se noget, på grund af det skarpe lys. Men så begyndte hun at kunne se aftegninger af lyskilden mod mørket. Det første hun så, var en stor, skinnende ting dækket med fjer. En vinge.

Aleera gik overrasket bagud og skubbede til noget, der faldt ned med et brag.

Aleera vågnede med et sæt og kiggede sig fortunlet om. Hendes vækkeur viste med selvlysende tal 19:17. Hun rakte ud og tændte sin natlampe. Hun lå i sin seng, der var fyldt med bøger, papirer og en enkelt blyant. Hun rakte ud over sengen og samlede den bog op, som hun i søvne havde skubbet til og hvis brag havde vækket hende fra den mærkelige drøm.

Aleera rejste sig op og gik over og åbnede døren. Huset var helt stille. Aleera gik ud på gangen og hen mod trappen. Det kom intet lys ud af Brendans værelse og da hun kiggede efter i farens soveværelse og kontoret, var der heller intet lys. Da hun kom ud i køkkenet igen, opdagede hun den seddel som hang på køleskabsdøren. Hun gik over og læste den hurtigt.

Vi er ude for at hente Nathaniel i lufthavnen. Din aftensmad står i køleskabet, varm den selv.

Far

Aleera kiggede på klokken igen. De måtte lige være taget af sted, for det var først lidt senere, at Nathaniels fly landede.

Hun tog sin aftensmad i køleskabet, varmede den og satte sig ind i stuen foran fjernsynet, for at spise det der. Lidt friheder kunne hun da godt tage, nu hendes far var væk.

Aleera måtte have blundet foran fjernsynet, for pludselig kørte en bil op ad indkørsel og sendte lys ind i stuen. Hun skyndte sig at skille sig af med den tomme tallerken og havde netop stillet det på plads i opvaskemaskinen, da hoveddøren gik op og hun kunne høre Brendan komme brasende ind. Hans lyse drengestemme lød ivrigt gennem den lukkede dør og hun kunne høre en mørkere stemme svare ham.

Døren fra entreen og ud til gangen gik op. Aleera gik langsomt ud af køkkenet og ind på gangen. Brendan var allerede forsvundet et sted hen i huset og hendes far var nok ved at parkere bilen inde i garagen.

På dørtærsklen stod en ung mand, på atten år og kiggede på hende. Over skulderen lå stroppen til en stor taske. Han var fuldstændig ikklædt sort. Sorte bukser og en sort T-shirt, der omkransede hans muskuløse overkrop og gjorde ham helt hvid i huden. Hans pandehår gik glat ned over panden på ham og resten af håret stod ud til alle sider, i noget som lignede en pjusket fuglerede. En sølvgrå piercing prydede det ene øjenbryn, som var placeret over et bleggrønt øje. Hans mund gik op i et kækt smil, da han fik øje på hende. Hun kunne ikke lade være med at besvare det.

I et par lange skridt havde Nathaniel Oradea smidt sin taske og omfavnet Aleera. Han knugede hende ind til sig, og selvom det smertede i Aleeras arm, på grund af hans hårdhed, klagede hun ikke, for hun vidste at hun havde gjort ham bekymret.

”Aleera, hvor er det godt at se dig rask igen!” udbrød han lige ind i hendes øre. Han gav slip på hende og tog hende i øjesyn.

”Du ser langt bedre ud, end sidste gang jeg så dig. Der var du jo dækket i blod og såret. Sikke dog du så ud. Du gav mig et chok. Men det er skønt at se, at du er kommet på fode igen.”

”Det er også godt at se dig, Nathaniel.”

”Jeg kan se at du stadig har en brækket arm.”

”Ja, den er der ikke så meget at gøre ved,” sukkede Aleera og kiggede på armen, for en gangs skyld, med et smil på læben. Hun var så glad for at se Nathaniel igen. Han kunne altid få hende til at føle sig bedre, uanset hvordan det var.

”Har du ellers andre sår?”

”Jeg har dette på maven,” svarede Aleera og hev op i blusen, så Nathaniel kunne se det næsten læget sår, der en gang imellem sprang op, når hun bevægede sig for voldsomt. Men det ville hun ikke fortælle ham, for stoltheden havde hun endnu og ønsket om at være svag i sin brors øjne, var endnu værre end i farens.

”Det kan jeg godt huske. Det ser pænere ud en dengang.”

”Selvfølgelig gør den det. Det var jo åbent og blødte sidst du så det. Hvad nyt bringer du fra Sighisoara?”

Nathaniel åbnede munden for at svare, men lukkede den hurtigt.

”Nathaniel,” kaldte deres fars stemme fra entreen og han kom ud på gangen. ”Der er du. Har du informationer med fra Sighisoara?”

”Ja, det har jeg.”

”Godt. Lad os snakke inde på kontoret.”

”Vi kan snakke sammen senere, Aleera,” sagde Nathaniel og klemte hurtigt hendes raske arm. Han forsvandt ind på kontoret.

”Brendan!” kaldte dr. Oradea, med sine øjne på Aleera. Brendan dukkede op og stillede sig ved siden af Aleera.

”Hvad?”

”Brendan kan du ikke lige bære Nathaniels kuffert op på hans værelse?”

”Hvad?” udbrød Brendan. ”Hvorfor skal jeg? Aleera kan da også godt.”

”Jeg har en brækket arm, med mindre jeg husker forkert,” sagde Aleera og gik hen mod kontoret. Farens arm skød frem og spærrede vejen for hende.

”Aleera skal nok hjælpe dig, så godt hun kan. Af sted Aleera,” sagde han henvendt til Aleera, der irriteret måtte traske hen til sin bror og tage fat i en af hankene på tasken.

Det endte med at Brendan selv måtte bære den op på første sal, mens Aleera sløvt fulgte efter. Netop som hun var nået øverste trin på vindeltrappen, forsvandt Brendan ind på Nathaniels værelse, med tasken slæbende efter sig. Aleera styrtede ned af trappen og ud på gangen. Hun kiggede sig omkring, før hun forsigtigt lagde øret mod døren. Hendes far og bror var stadig derinde og diskuterede; samtalen var for længst i gang.

”Bedstefar kan ikke bare sådan tillade sig, at bestemme over Aleeras liv!” rasede Nathaniel. Aleera smilede for sig selv. Hun var kommet til, på det rette tidspunkt.

”Nathaniel, han er familiens overhoved,” lød hendes fars rolige stemme. Uanset hvem af hans børn det var, kunne han sagtens holde en rolig tone, selvom de var vrede, indtil han nåede det punkt, hvor han ikke kunne holde den nede. Hun kunne forstille ham sidde i stolen bar skrivebordet, afslappet og med bevægende hænder, mens han snakkede.

”Bare fordi han er over femhundrede år, tror han, at han kan bestemme alt!”

”Han er den der bragte denne forbandelse til familien og derfor er det passende ham, der får den fjernet igen. Jeg er personligt glad for, at jeg ikke bærer det pres på mine skuldre. Et halvt årtusind og det er endnu ikke lykkedes.”

”Han vil snart falde, men kun hvis Aleera kan være med,” sagde Nathaniel og Aleera lovede inde i sig selv, at hun skulle gøre noget for Nathaniel en af de næste dage, når han nu var på hendes side og gjorde hende til en stærk kriger, foran deres far. ”Aleera er en fantastisk vampyrdræber og det ved du. Det var derfor hun undslap Vlad Dracula, fordi hun ejer evnen til at fortsætte og kæmpe videre, selvom livet hænger i en tynd tråd. Hun overlevede kun på grund af sin viljestyrke og trangen til at møde ham igen, og vi ved begge, at uanset hvor godt bedstefar pakker hende ind i vat, vil hun bryde ud og møde ham.”

”Det er også derfor han ændrede sine ordrer.”

”Ikke kun derfor. Joel, Elijah og jeg måtte kæmpe en brag kamp på den verbale måde, for at få ham til at så meget overveje, at skifte mening. Han er urokkelig på det punkt. Men nu har han jo besluttet, at hendes skæbne vil blive besluttet efter juleaftenen. Jeg tror han selv gerne vil se hende i øjesyn, før han tager det afgørende valg. Lytte til hende og se om hun har passion for det eller om det bare er ligesom, alle de andre i familien. Både noget man gør af tvang.”

”Så må han lade hende fortsætte. Med den iver hun har. Vi var faktisk oppe at toppes i dag, da hun, igen, gik amok over det forbud mod at jage vampyrer,” sagde dr. Oradea og tog noget op fra bordet. En kop klirrede og lyden af væske flød ned

i det; en duft af kaffe spredte sig igennem døren og ud til hende. ”Gælder det forbud endnu?”

”Ja, han er ikke tosset nok til at ophæve det.”

”Kaffe?” bød deres far.

”Ja, tak. Jeg har sådan et jetlag, så jeg trænger til lidt koffein der kan holde mig vågen.”

Flere minutters stilhed herskede imellem dem, mens de hver især nød deres kop kaffe. Aleera benyttede tiden, til forsigtigt at sætte sig ned på gulvet og pressede igen øret mod døren. Ovenfra Brendans værelse kom lyden af musik.

”Hvad har han så ellers sagt om forholdene her i Angelshills?”

”Han har været meget bekymret over, at både Maricea og Vlad er dukket op her. Han er sikker på, at de er i gang med et eller andet hemmeligt. Noget stort og ondt. Han brugte flere dage på at tænke det igennem,” svarede Nathaniel.

”Det er skam klart,” sagde dr. Oradea. ”En forkert beslutning og det vil få fatale efterfølger. For os alle.”

”Han besluttede sig så endelig for at sende flere hertil. Vi ved ikke hvem, men han vil finde ud af det til jul, når alle er samlet på Sighisoara. Så kan de frivillige melde sig til og ellers udvælger han nogen. Og han lovede, at han ville sende flere herover, hvis Steven meldte sig på banen.”

Aleera kunne forstille sig, hvordan hendes bror og far rystede, som fik de en kuldegysning. Hun prøvede selv at lade være med at ryste, selvom hun ikke var udsat for analyserende blikke.

Steven var den værste vampyr familien kendte, lige så slem som Vlad, hvis han da ikke overgik sin herre og ven. Vlad og Steven havde mødt hinanden, da Vlad som syttenårig var nød

til at flygte, efter at have erobret sin fars trone tilbage. Han havde søgt ly hos fyrst Bogdan og blevet venner med dennes søn, Steven. Der var ikke gået lang tid, før Vlad havde bidt Steven og gjort ham til vampyr. Sammen med Maricea og Steven, havde Vlad Dracula lige siden den dag, hersket over alle vampyrer, som deres konge. Steven havde som Vlads venstre hånd, en masse magt og skabte orden blandt vampyrene, samt skabte enorme blodbade, hvor hele byer blev slagtet og tømt for blod. Han havde også stået for drab på familiemedlemmer i de sidste femhundred år. Han var frygtet blandt Oradea familien, som en nådesløs dræber. Og dukkede han op samme sted som Maricea og Vlad, var der noget på gære.

”Hvor blev han sidst set?” Hendes fars rolige stemme, fik hende ud af tankeverdenen og hun lyttede efter.

”I Rusland for nogle dage siden. De siger at han ikke gør sig klar til at rejse, så måske er det bare noget for Maricea og Vlad? En ferie måske?”

”Vampyrer tager ikke på ferie, Nathaniel, lad nu værre med at lyde dum. De rejser kun, når deres blodlager er lavt og til steder, hvor vores familie bor. Vores blod er delikat til dem, især Maricea. At drikke blod fra sin familie. Hvad lavt kan man synke?”

”Meget lavt, når du er en vampyr.”

”Ja,” mumlede dr. Oradea og fortsatte med højere stemme: ”Hvor mange vil han sende herved til os, i første omgang.”

”Tre eller fire. Men det går an på, om Aleera skal fortsat bo her.”

”Og hvis ikke.”

”Fire personer. Han er sikker på, at det er nok indtil videre. Men min mening er, at fem fætre ikke kan erstatte Aleera. Og hun vil ikke kunne klare, at bo ude på det slot. Hun vil blive drevet til vanvid.”

”Og det er derfor, hun skal blive her. Hun er klog og stærk, og trods sit sår i maven og den brækkede arm, skal hun nok klare sig.”

”Hvor slemt var det faktisk, far? Vi rejste så hurtigt og hun ville ikke ses af nogen. Så vi har alle været bekymret,” spurgte Nathaniel.

Aleera rejste sig langsomt op og strakte sig. Hun var blevet øm i lemmerne af, at sidde i den samme stilling; hun rystede dem på sin vej ind i stuen. Hun ville ikke blive siddende og høre dem snakke om hendes sår. Hvad hun kunne høre på deres stemmer, var emnet omkring hende dødt, indtil videre.

Fjernsynet var stadig tændt, og var stadig på den kanal, den havde været på, da Aleera havde forladt stuen. Hun smed sig i sofaen og så med tomme øjne på det tv-program der blev sendt i fjernsynet, mens hun ventede på, at Nathaniel blev færdig med at snakke med deres far. Hun trængte sådan til, at snakke med ham igen.